

Isten örökkévaló evangéliuma

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 20:2-11; Prédikátor 12:15-16;
Ézsaiás 21:9; 34:8-10; Máté 24:14; Jelenések 14:6-12

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12)!

A jelenések könyve bemutatja: olyan sikeres lesz Sátán végidei családja, hogy a világ a fenevad imádata mellett dönt és felveszi annak bélyegét. Jel 14:1-5 szakasza viszont kijelenti, hogy lesz Istennek egy maradék népe, amely kiáll az Úr mellett, amikor a világ nagy része nem ezt teszi.

Az embereknek végül választaniuk kell, de nem aközött, hogy imádnak-e valakit vagy sem (mindenki, minden esetben imád valakit, valamit), hanem azt kell eldönteniük, kit fognak imádni. A fenevad imádói a jobb kezükre és a homlokukra kapják meg a bélyeget, ez jelképezi a választásukat, hogy a tetteikkel és az értelmükkel a hitehagyó rendszert szolgálják.

Ugyanakkor a világ tanúja lesz az evangélium olyan erőteljes hirdetésének, amire pünkösöd napja óta nem volt példa. Mielőtt Isten ítélete a lázongó emberiségre zúdulna, az Úr elküldi figyelmeztető üzenetét „*minden nemzetiségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6). Isten nem szeretné, hogy bárki elveszen, mindenkit meg akar menteni, ezért halt meg Krisztus az egész emberiségért. A kérdés az, hogy ki fogadja el a gondviselést és ki nem?

A HÁRMAS ANGYALI ÜZENET

Isten közvetlenül a vég előtt küldi el figyelmeztető üzenetét, amit szimbolikusan három, az égen repülő, üzenetet közvetítő angyal jelenít meg. A görög *angelos* szó azt jelenti, hogy „követ”. A *Jelenések könyvében* található bizonyítékok arra engednek következtetni, hogy a három angyal Isten népét jelképezi, az Úr rájuk bízta a végidei üzenet hirdetését a világon.

Olvassuk el Jel 14:6 versét Mt 24:14 mellett! Az első angyal üzenete „az örökkévaló evangélium” (Jel 14:6). Mit árul el ez az elnevezés az első angyal üzenetének tartalmáról és céljáról? Miért van központi jelentősége a hitünkkel kapcsolatban?

Az első végidei üzenet az evangélium, amit azzal kapcsolatban hirdetnek, hogy elérkezett Isten ítéletének az órája a világ felett. Az evangélium jó hír Istenről, aki a Jézus Krisztusba vetett hit és az Ő tettei által menti meg az embereket. Azért „örökkévaló”, mert Isten nem változik, a terve már megvolt a mi létezésünk előtt (2Tim 1:9; Tit 1:2). Az első angyal üzenetének részét képezi úgy az üdvösség, mint az ítélet. Jó hír azoknak, akik dicsőséget adnak Istennek és imádják Őt mint Teremtőjüket, ugyanakkor az ítéletre figyelmezteti azokat, akik elutasítják a Teremtőt és az általa elrendelt igaz istentisztelet jelét, a hetedik napi szombatot. A három angyal úgy jelenik meg, hogy „*nagy szóval*” (Jel 14:7, 9) hirdetik az üzenetet. Az üzenet sürgető és fontos, minden embernek hallania kell, az örök sorsuk múlik rajta, tehát minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek hirdetni kell. Különösen fontos az üzenet hirdetése, mert a vég idején a fenevad hatalmat gyakorol minden nemzetség, nyelv és nép felett. Sátán megtévesztő tevékenységei világszéles kiterjedésűek, de az evangélium végidei hirdetése is az. Isten népe hirdeti a hármass angyali üzenetet, hogy felvegyék a harcot Sátánnal és végidei szövetségeseivel – a sárkánnyal, ami a pogányság/spiritizmus szimbóluma; a tengerből feljövő fenevaddal, ami a római katolicizmust jelképezi; és a hamis prófétával vagy a bárányhoz hasonló fenevaddal, ami a hitelhagyóvá lett protestantizmus szimbóluma (Jelenések 13. fejezet). Ezek a hatodik csapás idejéig fognak működni (Jel 16:13-14). Ők tehát két rivális üzenetet tárnak a világ elé, mindkettőnek az a célja, hogy szövetségesül nyerjék meg a föld lakosait.

Hetednapi adventistaként Isten arra hívott el bennünket, hogy elvigyük a világnak a hármass angyali üzenetben foglalt, a végidőre szóló igazságot. Mit teszünk azért, hogy ehhez hozzájáruljunk? Mi mást tehetnénk még?

AZ ELSŐ ANGYAL ÜZENETE, 1. RÉSZ

Olvassuk el Jel 14:7 versét Préd 12:15-16 versével együtt! Mit jelent „fél-ni Istent”? Hogyan kapcsolódik az Isten félelme az evangéliumhoz? Mi köze van az evangéliumnak Isten parancsolatai megtartásához? (Lásd még Róm 7:7-13!) Mi a kapcsolat Isten félelme és a dicsőítése között?

Az „örökkévaló evangélium” összefüggésében hangzik el a felhívás, hogy „*Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget*” (Jel 14:7). Ha felismerjük, hogy mit tett Krisztus az üdvösségünkért, akkor engedünk a felhívásnak.

A Bibliában szoros a kapcsolat Isten félelme és dicsőítése között (Zsolt 22:23; Jel 15:4). Együttesen mutatják be, hogy mi a helyes viszonyulás Istenhez (Jób 1:8): az engedelmesség.

Isten félelme nem azt jelenti, hogy tartunk tőle, hanem komolyan vesszük Őt és megadjuk neki a jogos helyet az életünkben. Az Úr végidei népe féli Őt (lásd Jel 11:18; 19:5). Isten arra vágyik, hogy a népe szeresse (5Móz 5:29; Préd 12:15) és a jelleme tükröződjön rajtuk (1Móz 22:12).

Azért fontos, hogy a nép dicsőitse Istent, mert „*eljött az Ő ítéletének órája*” (Jel 14:7). Itt az advent előtti, vizsgálati ítéletről van szó, amire Krisztus visszajövetele előtt kerül sor. A célja, hogy megmutassa, valóban Istent szolgáljuk-e vagy sem (a választásunk a tetteinkből tűnik ki). Ennek az ítéletnek a végén minden ember sorsa eldől (Jel 22:11), Jézus pedig eljön, hogy átadja jutalmát minden embernek a cselekedete szerint (Jel 22:12).

A jelenések könyve 14. fejezetében az ítélet az evangélium része. Jó hír azok számára, akik őszinte kapcsolatot ápolnak Istennel, nekik igazolást, üdvösséget, szabadságot és örök életet jelent. Az engedetlenek számára viszont rossz hír, ha nem térnek meg és nem fordulnak Istenhez, elfogadva végidei üzenetét az ítélet órájában. Isten nem szeretné, hogy bárki is elveszen, hanem mindenkit megtérésre akar vezetni (2Pt 3:9).

Hogyan állhatnánk meg egyedül az ítéletben? Milyen döntés születne rólunk? A válaszunk alapján mennyire szükséges számunkra az evangélium? Miért függ ez olyan szorosan össze az ítélettel az első angyal üzenetében?

AZ ELSŐ ANGYAL ÜZENETE, 2. RÉSZ

A jelenések könyve megmutatja, hogy a föld történetének utolsó válságában a központi kérdés Isten tisztelete és a neki való engedelmesség, ami a parancsolatai megtartásában mutatkozik meg (Jel 14:12). A világon az embereknek két csoportja lesz: akik félik és imádják Istent, illetve akik félik és imádják a fenevadat.

Nézzük át a Tízparancsolat első négy elemét (2Móz 20:2-11)! Ezután menjünk végig *A jelenések könyve* 13. fejezetén! A végső válságban Sántán támadást indít a Tízparancsolat első négy parancsolata ellen. Hogyan mutat erre az, hogy a fenevad imádatot követel magának (Jel 13:7-8), felállítják a fenevad képét, aminek az imádatát megkövetelik (Jel 13:14-15), káromolják Istent és a nevét (Jel 13:5-6), illetve a fenevad bélyegének a felvételét erőltetik (Jel 13:16-17)?

Az első négy parancsolatban az Isten tisztelete a központi gondolat. *A jelenések könyve* megmutatja, hogy a végső krízisben ezek a parancsolatok lesznek az Isten iránti hűség mércéi. A Krisztus és Sántán közötti utolsó küzdelem az istentisztelet és az első négy parancsolat körül fog forogni.

A végső válságban az első angyal üzenetének második felszólítása hangsúlyozza a kulcskérdést. A Tízparancsolat negyedik elemére (2Móz 20:11) tett utalás hív, hogy „*imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7). Ez mutatja, hogy a Teremtő Isten imádatára való felszólítás a szombatünneplésre kér. A szombati nyugalom és istentisztelet az Istennel való kapcsolatunk különleges jele (2Móz 31:13; Ez 20:12). Az első angyal üzenete felhívás a Teremtő imádatára.

„Míg a negyedik parancsolat megtagadása és a hamis szombat megtartása, amit az állam törvénye megkíván, egyenlő az istenellenes hatalomnak tett hűségesküvel, addig az igazi szombat megtartása, ahogy az Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalmakkal való engedelmesség jelét elfogadva a fenevad bélyegét veszi fel, a másik a menny tekintélyéhez való hűség jelét választva, megkapja Isten pecsétjét” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 518-519. o.).

Hogyan kapcsolódik egymáshoz a teremtésben és a megváltásban való hit? Miért olyan fontos megpihenni szombaton, mint ahogyan Isten is tette?

A MÁSODIK ANGYAL ÜZENETE

„Babilon tehát »a paráznáknak... anyja«. Lányai pedig azokat az egyházakat szimbolizálják, amelyek Róma dogmáihoz és hagyományaihoz ragaszkodnak, és példáját követve feláldozzák az igazságot és Isten jóváhagyását a világgal való tiltott szövetség oltárán” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 331. o.).

Olvassuk el Jel 14:8 versét Ézs 21:9 és Jel 18:2 mellett! A „leomlott” szó kétszeres említése Babilon egyre erősödő hitehagyására mutat és teljes erkölcsi összeomlásának bizonyosságát jelzi. Babilon már elbukott-ként jelenik meg, a bukásáról azonban csak jövőbeli eseményként ír ez az szakasz. Vajon miért?

Babilon Sátán szolgálatába fog állni Isten népe ellen (lásd Jel 13:11-18; 16:13; 17:5). Ebben a hitehagyó vallási egységben az ókori Babilon arroganciája mutatkozik majd meg, mivel Isten fölé magasztalja önmagát és el akarja foglalni a helyét a világban. A második angyal üzenete figyelmezteti Isten népét, hogy ez a gonosz rendszer egyre messzebb és messzebb tér majd el az igazságtól, mivel elutasítja az evangélium végidei üzenetének a világosságát. „Amíg... az egyház és a világ nem egyesül teljesen az egész keresztény világban, addig Babilon még nem bukott el egészen” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 337. o.).

Olvassuk el megint Jel 14:8 részét 17:2 és 18:3 szakasza mellett! Hogyan veszi rá Babilon a világot, hogy paráznaságának borából igyon? Mit jelképez ez az ital?

Babilon bora a hamis tanításokra és hamis evangéliumra utal, amit ez a hitehagyó vallási rendszer kínál. Miközben ma a bibliai prófécia teljesedéseként sok protestáns egyház siet eltörölni azokat a különbségeket, amelyek egykor elválasztották őket a Római Katolikus Egyháztól és elfordulnak a bibliai igaz ságtól, tanúi lehetünk a megrontó hatásnak, amivel a magukat Krisztus testéhez tartozóknak vallókra hat Babilon bora: a teista evolúció, aminek kifejezetten ellentmond az első angyal üzenetében a teremtésre tett utalás; a *sola scriptura* elve helyett a teológiai tradíciók követése; az etika felülírása, hogy elhagyják a nemekre, a házasságra stb. tett bibliai meghatározásokat. Aki ittas, nem tud józanul gondolkodni. Amikor az emberek lelkiileg megrészegednek a bortól, Babilon elhíti őket, hogy imádják a tengerből feljövő fenevadat és vegyék fel a fenevad bélyegét.

A HARMADIK ANGYAL ÜZENETE

Hogyan írja le Jel 14:12 verse Isten hűségese népét?

Isten hűségese népével szemben Jel 14:9-10 azoknak a sorsára figyelmeztet, akikre Isten haragja vár. Az Ószövetség Isten haragjának kitöltését szimbolikusan úgy ábrázolja, mint a bor kiivását a pohárból (Jer 25:15-16). A fenevadat imádókra érkező ítélet súlyosságát az fejezi ki, hogy Isten haragjának bora „elegyítetlenül” töltetik a haragjának poharába (Jel 14:10). Az ókori időkben az emberek gyakran vízzel keverték a bort, hogy csökkentsék mámorító erejét, Isten haragjának bora azonban „elegyítetlen” (*akratou*). A hígíthatlan, nem kevert bor azt jelképezi, hogy Isten haragja teljes erővel árad, anélkül, hogy kegyelemmel keveredne.

Olvassuk el Jel 14:10-11 szakaszát 20:10-15 verseivel együtt! Milyen megvilágítást ad Ézs 34:8-10 és Júd 7. erre a kijelentésre vonatkozóan: „gyötrődésük füstje felszáll örökkön-örökké” (RÚF)?

A tűz és a kénkö az ítélet végrehajtásának az eszközei, a teljes megsemmisülésre utalnak (1Móz 19:24; Ézs 34:8-10). Jól ismert kép a Bibliában, hogy felszáll a pusztítás füstje. Ézsaiás megjövendölte, hogy Edomot tűz és kénkö pusztítja el: „Éjjel és nappal nem alszik, örökre fölgomolyog füstje” (Ézs 34:10). Júdás Sodoma és Gomora sorsáról mondja, hogy „örök tűznek büntetését” szenvedte el (Júd 7). Ezek a bibliaszövegek nem vég nélküli égésről beszélnek, hiszen ma e városok közül egyik sem ég. A *következmény* örök, nem maga az égés. A *jelenések könyvében* az „örök” tűz a megsemmisülésre utal. A teljes megsemmisülésig fog égni a tűz, amíg maradéktalanul megemészti mindent, már nem lesz mit elégetnie.

Hálásak lehetünk azért, hogy a pokol tüze nem kínozza egy örökkévalóságon át az elveszetteket, de a büntetés azért elég szörnyű, végleges és súlyos. Mit mondhatunk tehát a szent feladatunkról, hogy figyelmeztetnünk kell az embereket arra, ami közeleg?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „Az utolsó figyelmeztetés” c. fejezet, 517-524. o.

A jelenések könyve megmutatja, a vég idején Isten arra szólítja népét, hogy hirdesse a világnak a végidei evangéliumot. Ijesztőnek, szinte lehetetlennek tűnik az előttünk álló feladat, de Isten erejének az ígéretét kapjuk.

„Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel ezt a munkát elindította...”

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, és most a mag ki fog kelni, és termést hoz” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 523-524. o.).

Isten utolsó üzenetének a hirdetése végül hatalmas választóvonalat húz az emberek közé, és a világ két táborra fog oszlani: azokra, akik szeretik Istent és engedelmeskednek neki, illetve azokra, akik a fenevadat követik és annak engedelmeskednek. A Biblia két aratásként ír erről az elválasztásról: a búzát csűrőkre gyűjtik (Jel 14:14-16), a szőlőt pedig borsajtókban tapossák ki (Jel 14:17-20). *A jelenések könyve* 17-18. fejezetei erről a végső szétválasztásról szólnak.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondolkodjunk el azon, hogy ki hirdeti a hármas angyali üzenetet a hetednap Adventistákon kívül? Ezek szerint valójában mennyire fontos a munkánk? Mennyire kell komolyan vennünk?
- 2) Vajon az ítélet gondolata miért olyan népszerűtlen sok keresztény szemében? Miért időszerű a mai keresztények számára az advent előtti ítélet fogalma? Hogyan segíthetünk a hittestvéreinknek jobban megérteni az advent előtti ítélet igazi jelentését?
- 3) Gondoljunk a szombat kérdésére az utolsó események összefüggésében! A kérdés az, hogy kit imádunk: azt, aki „teremtette a mennyet és a földet” (Jel 14:7) vagy a fenevad által szimbolizált hatalmat? A Biblia tanítása szerint a hetednap szombat a legrégebbi (1Móz 2:2-3), legalapvetőbb jele annak, hogy Isten „teremtette a mennyet és a földet”. Ennek a fényében miért van olyan kiemelkedő szerepe a végső krízisben a szombatnak, Isten egyik parancsolatának (Jel 14:12)?

KÁRÁSZ IZABELLA:

SZERETNÉK VISSZATÉRNI HOZZÁD

(Az Istentől elment ember könyörgése)

Nem akárhogyan,
hanem azzal az imádsággal,
amit nem mondtam el,
szeretnék visszatérni Hozzád...

Nem akármivel,
hanem azzal a könnyű, tiszta úttal,
amit nem jártam még,
szeretnék visszatérni Hozzád!

Nem akármért,
hanem az égnek hívó szózatáért,
amit nem értettem,
szeretnék visszatérni Hozzád!

Nem, nem, nem így!
Hanem úgy, ahogy valaha akartam,
ahogy nem sikerült,
szeretnék visszatérni Hozzád,

mint ki sose ment el,
hanem MINDENKOR orcádat imádba,
akaratom szerint!
... Szeretnék visszatérni Hozzád...